

Nic ≠ nejsoucí

Půjde-li o vymezení toho, co znamená, že „něco“ je „nejsoucí“, nemůžeme v žádném případě ztotožnit „nejsoucí“ a „nic“. Už jen jazykově je zřejmé, že o „ničem“ (nominativ „nic“) ve smyslu absolutním, tedy „nicoty“) nelze říci, že je „nejsoucí“, nebo vypovídat lze vždycky jen o „něčem“. Když tedy o „něčem“ řekneme, že je „nejsoucí“, neznámá to, že to je „nic“, nýbrž že to je docela zvláštní „něco“ (jak se nám nejprve bude zdát, poději se ovšem ukáže, že „zvláštní“ je spíše to, co je „jsoucí“, rozumí se hic et nunc, právě teď a zde jsou). Nejsoucí tedy v žádném případě není „nic“ (tj. naprosté nic), ale je to „něco nejsoucího“, tedy nejsoucí něco. A co to tedy může být? Nejprve si zvolme triviální případ (obecný ovšem): nejsoucí je to, co bylo, ale už není; jinak řečeno, co „bylo jsoucí“, ale nyní už jsoucím není. O něco větším problémem bude pro někoho, poukážeme-li na to, co ještě není, jako na něco „ještě nejsoucího“. Tak např. tento strom před několika měsíci kvetl, ale dnes je jakožto kvetoucí již nejsoucí, tj. už dávno odkvetl a místo květů na něm vidíme nezralé plody. Tentýž strom jako nesoucí zralou úrodu plodů je naopak ještě nejsoucí, ale je to stále též strom, a tedy (dějící se) jsoucí, jsoucno. Kvetoucí strom a tentýž strom obsypaný jablky zdaleka není „ničím“, přestože momentálně už je odkvetený, ale jablka na něm ještě nejsou zralá.

(Písek, 120429-1.)